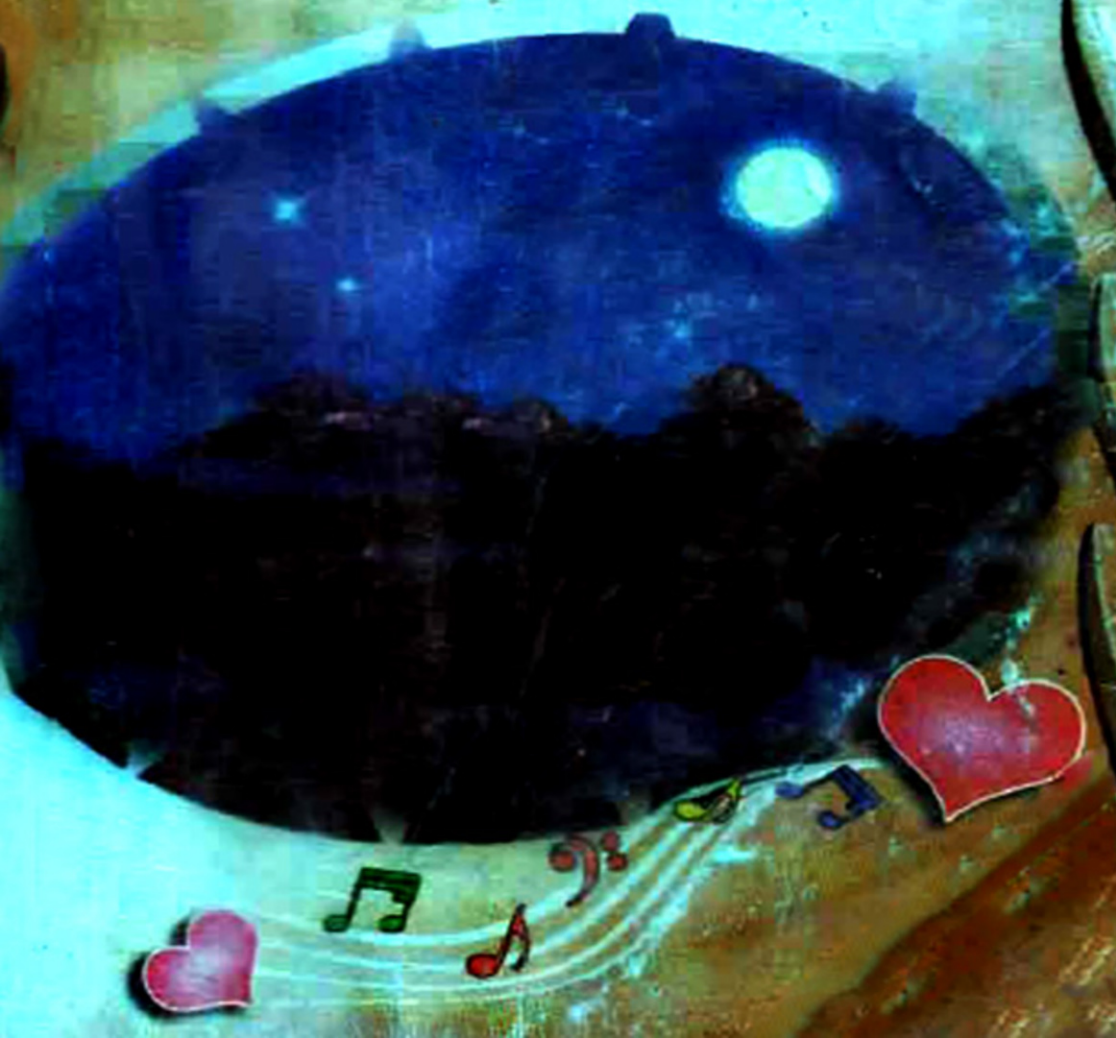

ဆုမြတ်မွန်မွန်

လင်းသတ်ကချင်ခြင်း၏ ယဉ်ကျေးမှု

ချစ်ခြင်းယဉ်ကျေးမှု(၁)

အရင်ခေတ်က ရွာချခဲ့တဲ့ မိုးရေစက်တွေနဲ့
အခုခေတ်ရွာချတဲ့ မိုးရေစက်တွေကြား
ဘာများကွာခြားသွားခဲ့သလဲ....
သေချာတာကတော့....
အက်စစ်ပါဝင်မှုနှုန်းတွေ ပိုများ လာမယ်။

ခေတ်အဆက်ဆက်ကလူတွေ သုံးစွဲလာခဲ့တဲ့
ပြောင်းလဲမသွားတဲ့ ဒီယဉ်ကျေးမှု
ဘယ်ဘက်ရင်အုံက ထုတ်လွှင့်ပေးထားတဲ့
ချစ်ခြင်းတရား တစ်ခုပေါ့။

ခွဲခွာခြင်းဆိုတာ
အချစ်ကိုမှ ပိုအပြစ်ကြီးစေတာလား
သေချာတာကတော့ လွဲမှားသွားတဲ့ နားလည်မှုဆိုတာ

ချစ်သူနှစ်ယောက်ကို

ကမ္ဘာခြားစေခဲ့တာပဲ ဖြစ်တယ်။ ။

(မူပိုင် - ခေတ်လမင်း)

၁

"မွန်း (moon) ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြင်တော့ဘူးလား"

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ မုဏ်းကို အသာငဲ့ကြည့်ဖြစ်သည် ။
စိတ်ရှုပ်ထွေးသော မုဏ်းရဲ့ မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်ဝန်းတွေထဲသို့ သူက တည့်တည့်စိုက်ကြည့်ကာ မုဏ်းရင်ထဲက အမှန်တရားတစ်ခုကို ဝါသနာအရ ရှာဖွေနေမိသည် ။ ဒါကို မုဏ်းကလည်း ရိပ်မိဟန်ဖြင့် မဲပြီးတစ်ချက်ပြီးကာ ဆတ်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်သည် ။

သုံးစက္ကန့်လောက် မျက်နှာလွှဲပစ်အပြီးမှာ ပြန်ကြည့်လာသော မျက်နှာသည် ချက်ချင်း ပြင်ယူလိုက်သော မျက်နှာဖြစ်ကာ ရှင်ဘာအကြံနဲ့ လာကြည့်နေတာလဲဆိုတာ သိတယ်ဟူသော မျက်နှာပေးမျိုး ဖြစ်သည် ။ အေးလေ... သူနဲ့ မုဏ်းဆိုတာ မနေ့တစ်နေ့ကမှ ချစ်ခဲ့ကြသူတွေမှ မဟုတ်တာ။

"ဒီမေးခွန်းကို မင်း ထပ်မေးစရာ မလိုတော့ဘူးလို့ ကိုယ်ထင်တယ် ၊ ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး ခိုင်မာတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြီးကြပြီပဲ"

"ရှင့်ကို ဒီလောက်တုံးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မထင်မထားဘူး"

မုဏ်းရဲ့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် အပြောကို သူက ဟက်ခနဲ ရယ်ရင်းနဲ့ ပဲ ခံယူ လိုက်သည်။ ။ ဒါဟာ သူ့ကို နှိမ်ချတဲ့ သဘောနဲ့ ပြောခြင်းမဟုတ်ဘဲ ချစ်ခြင်းအကြွင်းအကျန်လေးနှင့် ပြောသောစကားဆိုတာ သူသိသဖြင့် နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါသည်။ ။

"လူတိုင်းမှာ ကိုယ့်ခံယူချက်နဲ့ ကိုယ် ရှိတာပဲလေမုဏ်းရဲ့ ကိုယ့်ဘဝ ကို ကိုယ်ကြိုက်သလို ဖန်တီးခွင့်ရှိတာပဲ ..

မင်းလည်း မင်းကြိုက်လို့ မင်းအတွက် ကောင်းမယ်ထင်လို့ ရွေးချယ်ထားတဲ့ လမ်းကို ကိုယ် ဘာဝေဖန်ခဲ့လို့ လဲ...

ချစ်သူချင်းထားတဲ့ သံယောဇဉ်နဲ့ အကန့်အသတ်တစ်ခုအတွင်းက တားကြည့်ရုံကလွဲလို့ မင်းဘဝကို ကိုယ်ဘာမှ မစွက်ဖက်ခဲ့ပါဘူး။"

"စွက်ဖက်ဦးတော့ ကျွန်မရွေးထားတဲ့ လမ်းက ဘဝအတွက် အာမခံချက် အပြည့်ရှိတယ်လေ...

ရှင်ကိုလည်း ဒီလိုအာမခံချက်မျိုးရှိတဲ့"

ဒီတစ်ခါတော့ သူက မုဏ်းရဲ့ စကား မဆုံးခင်ပဲ လက်ကာပြု လိုက်လေသည်။ ။

"တော်ပြီ မုဏ်း။ ဆက်မပြောနဲ့ တော့။ ဆက်ပြောနေရင် ကိုယ်နဲ့ မင်း အမုန်းတွေနဲ့ လမ်းခွဲတာမျိုး ဖြစ်သွားမယ်"

နောင် လမ်းမှာ ပြန်တွေ့ရင်တောင် နှုတ်မဆက်ချင်လောက်အောင် နာကြည်းသွားတာမျိုး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်..

နောက်ဆုံး မင်းထွက်သွားတဲ့ အခါမှာ လွမ်းမကျန်ရစ်အောင်တော့ လုပ်မသွားပါနဲ့၊ လွမ်းနေပါရစေ"

သူ့စကားကို မုဏ်းက ခံစားသွားရတာထက် နာကြည်းရိပ်စွက်နေသည့် မျက်ဝန်းစွတ်စိုစိုတွေဖြင့် ကြည့်လာကာ...

"ဒါကလည်း ရှင့်အတွက် ကုန်ကြမ်းတစ်ခုအဖြစ် အသုံးချနေချင်လို့ မဟုတ်လား"

တော်ပြီ...ခေတ်လမင်း၊ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်မ သဘောပေါက်သွားပြီ။ ရှင်က...စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ ယောက်ျား၊ လက်တွေ့ဘဝမရှိတဲ့ ယောက်ျား၊ ရှင် ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့တာ။ ဘဝအတွက် ချစ်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး ...

ဒါကြောင့် ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ကြတဲ့ နေရာမှာ ရှင်မပြတ်မသားတွေဝေကျန်နေရစ်ခဲ့တာပေါ့။"

"ကိုယ်မပြတ်သားတာ မဟုတ်ဘူး မုဏ်း၊ ကိုယ်မင်းကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောခဲ့တာ"

"နီး...ကျွန်မအမြင်မှာ တော့ ရှင်ဟာ ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ချရာမှာ မပြတ်သားတဲ့ လူပဲ..."

ကောင်းပြီလေ၊ ဆက်ပြောနေရင်လည်း ဒီနေရာမှာ ပဲ လုံးချာလည်လိုက်နေမှာ ပဲ။ ဟုတ်ပါတယ် ရှင်ပြောသလို ကျွန်မတို့ က အပြတ်သားဆုံး ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြီးကြပြီပဲ..

ဆက်ပြောနေရင် အမုန်းတွေနဲ့ ကျောခိုင်းရတာမျိုး ဖြစ်သွားမယ်..

ဒီတော့ ခင်မင်စွာပဲ နှုတ်ဆက်လမ်းခဲ့ကြတာပေါ့၊ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်မ ရှင့်ကို နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်..

ရှေ့အပတ် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ကျွန်မသွားတော့မယ်"

သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ မုဏ်းကို မော့ကြည့်လိုက်လျှင် သူမက သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာနေသည်။ ပြီးလျှင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့လျက် ခေါင်းကိုမော့ကာ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လျက် ကားပေါ်တက်၍ မောင်းထွက်သွားသည်။

ပြီးသွားပြီတဲ့ ...။ သုံးနှစ်နီးပါး ချစ်လာခဲ့သော ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့် အပြီးတိုင် လမ်းခွဲလိုက်ရုံသာမက သူမဟာ နောက်တစ်ပတ်ကြာလျှင် ဟိုးအဝေးဆုံး တစ်နေရာကိုပါ ဆက်ထွက်သွားရတော့မည့် သူတစ်ယောက်မို့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ အမှတ်တမဲ့ မတော်တဆ ပြန်ဆုံတာမျိုးလေး လောက်တောင် ရှိလာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့။ ထာဝရ ဝေးသွားခဲ့ပြီ။

သူသည် မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် အတန်ကြာ အုပ်ထားပြီး နောက် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ပွတ်ပစ်လိုက်သည်။ အသည်းဟက်တက် ကွဲမသွားခဲ့သော်လည်း နှလုံးသားမှာ နာကျင်အောင့်မျက်လို့ နေခဲ့သည်။

စွန့်သွားတော့ မုဏ်းဘရဏီ။ မင်းကို အထူးလွမ်းဆွတ်နေပါမယ်။

တကယ်တော့ သူနှင့် မုဏ်းဟာ ချစ်သူတွေ ဖြစ်လာကြတာ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည် ဟု ထင်သည်။ ပြောရလျှင် သူနှင့် မုဏ်းသည် တွေ့စတည်းက အဆင်ပြေသောသူများ မဟုတ်ကြချေ။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ရွတ်တိရွတ်ကန်းတွေ ဖြစ်ကြလျက် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှ အလျှော့ပေးရိုးထုံးစံလည်း မရှိခဲ့ကြချေ။

အထူးသဖြင့် သူ...။ သူဟာ ချစ်ခွင့်ပန်ထားဆဲရော၊ ချစ်သူဘဝရော

က်သည့် အချိန်မှာ ရော မုဏ်းကို အလျှော့ပေးရိုးထုံးစံ မရှိခဲ့ပေ။ ဒီလိုလူ တစ်ယောက်ကို ပြန်ချစ်ခဲ့သည့် မုဏ်းရဲ့ နှလုံးသားဟာ နည်းနည်းတော့ အံ့ဩဖို့ ကောင်းခဲ့သည် ။ သို့သော်လည်း ဒါဟာ အချစ်ရဲ့ စွမ်းအားတစ်ခု ပဲ ဖြစ်ပါသည် ။

သူက ဆယ်တန်းအောင်ပြီးသွားသောအခါ ရန်ကုန်မှာ ပဲ ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ နယ်ကနေ၍ ရောက်လာခဲ့တာဖြစ်သည် ။ တကယ်တော့ သူရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့တာဟာ ကျောင်းတက်ချင်တာ တစ်ခုတည်းသက်သက်အတွက်တော့ မဟုတ်ချေ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက် အင်မတန် ဖြစ်ချင်သော သူ့အတွက် ရန်ကုန်သည် အိပ်မက်တို့ နှင့် အနီးစပ်ဆုံး မြို့တစ်မြို့ဖြစ်သည် ။

ဒါကြောင့် သူဟာ လှည်းတန်းရှိ အဆောင်တစ်ခုမှာ နေခဲ့လျက် ဒဂုံတက္ကသိုလ်၌ အဝေးသင်တက်ခဲ့ရင်း တစ်ဖက်မှာ လည်း သူစိတ်ဝင်စားသော အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းနှင့် ဓာတ်ပုံသင်တန်းကို တက်ခဲ့သည် ။ ပြီးတော့ ကဗျာတွေ ၊ ဝတ္ထုတွေရေးကာ မဂ္ဂဇင်းတိုက်များ သို့ ပို့သည် ။ ခင်ရာမင်ရာ စာပေသမားတွေနှင့် မိတ်ဖွဲ့ကာ သူလေးစားအားကျရသော စာပေအသိုင်းအဝိုင်းသို့ တိုးဝင်လေ့လာခဲ့သည် ။ မုဏ်းဘရဏီဆိုသည့် သူ့ချစ်သူဖြစ်လာမည့် မိန်းကလေးကိုတော့ အင်္ဂလိပ်စာသင်တန်းမှာ ပဲ တွေ့ဆုံခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည် ။

အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် စမတ်ကျကျ နေတတ်သော မုဏ်းသည် လက်လက်ဖြာနေသည့် တောက်ပသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ဘဝရည်မှန်းချက်ကြီးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည် ။

လူကိုကြည့်လျှင် မျက်လုံးပင့်ကာ ကြည့်တတ်သော၊ အပေါ်နှုတ်ခမ်းကို ချွန်ပြီးမှ ပြုံးတတ်သော အဲဒီလိုပုံစံကို အမြင်ကတ်သည့် ကြားထဲမှ

သူဟာ ဘယ်လို ချစ်မိသွားခဲ့သလဲတော့ မပြောတတ်ပါ။ တွေ့ဆုံပြီး ခုနစ်လလောက် အကြာတွင် သူနဲ့ မုဏ်းချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားခဲ့ကြသည်။ အဲဒီအချိန်တွင် သူက မဂ္ဂဇင်းတွေထဲတွင် ဝတ္ထုတိုလေးတွေ၊ ကဗျာလေးတွေ တစ်ပုဒ်စ နှစ်ပုဒ်စ ပါသော လူမသိ သူမသိ စာရေးဆရာပေါက်စလေးသာ ရှိသေးသည်။ ။

မုဏ်းကတော့ သင်တန်းတွေပေါင်းစုံ လျှောက်တက်နေသည့် ရည်မှန်းချက်ကြီးလွန်းသည့် ကောင်မလေးတစ်ဦး။ သူ့ကိုလည်း သူမလိုပင် စီးပွားရေးကို စိတ်ဝင်စားစေချင်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ ။

ဒီလိုနှင့် စိတ်သဘောချင်းက အစကတည်းမှ မတိုက်ဆိုင်ခဲ့သော၊ ရန်ဖြစ်လိုက် ပြန်ချစ်လိုက်ဟူသော အခြေအနေတစ်ခုဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာမှ ဝတ္ထုတိုလေးတွေရေးရင်း နှစ် နှစ်ခန့်အကြာတွင် သူက ထုတ်ဝေသူတစ်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်မိလျက်စာအုပ်တွေ ထုတ်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

သူ့ရဲ့ ပါရမီနှင့် ကြိုးစားမှုကြောင့် ဟူ၍ ပဲ ပြောရမည်လား။ လူငယ်စာရေးတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့ရဲ့ လွတ်လပ်သန့်စင်စွာ ဖန်တီးထားသော ရင်ခုန်သံမွမ်းနေသည့် စာအုပ်တွေကို ပရိသတ်က တစ်ခဲနက် အားပေးခဲ့ကြသည်။ ။ လုံးချင်းဝတ္ထုငါးအုပ်လောက်မှာ တင် သူ့ကား ပရိသတ်အားပေးမှုကို အခိုင်အမာ ရရှိသွားသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ သွားသည်။ ။

ထိုအချိန်တွင် မုဏ်းကလည်း ဟိုတယ်တစ်ခု၌ လစာငွေ ကောင်းကောင်း ရသော လက်ထောက်မန်နေဂျာ တစ်ယောက်ဖြစ်လို့ နေပေပြီ။ နှစ်ယောက်စလုံးဟာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နေနိုင်ကြလျက် အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ထူထောင်ဖို့ အတွက် ငွေကြေးလည်း လုံလောက်

က်ပြည့်စုံနေခဲ့ပြီ။

ချစ်သူသက်တမ်းလည်း သုံးနှစ်ရှိလာခဲ့ပြီမို့ လက်ထပ်ဖို့ အရေးကိစ္စ တွေကို ဆွေးနွေးခဲ့ကြပြီ။ ဒီတော့မှ သူတို့ နှစ်ယောက်ကြားတွင် လုံးဝ စေ့စပ်၍ မရတော့သော အလွဲတစ်ခုကို စတင်သိလိုက်ရတာ ဖြစ်သည်။

"လက်ထပ်ဖို့ အစီအစဉ်ကို ခြောက်လလောက် နောက်ဆုတ်ကြရ အောင် မွန်း (moon)"

မုဏ်းက သူ့ရဲ့ နာမည် ခေတ်လမင်းကို အကြောင်းပြုကာ မောင်လို့ မခေါ်တတ်ဘဲ မွန်း ဟု သာ ခေါ်တတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ မုဏ်း"

သူက နားမလည်သလိုမေးလျှင် မုဏ်းက ချောမြူသော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် ကြည့်လာလျက်...

"မွန်းကို ကျွန်မ အမြဲပြော ပြောနေတဲ့ စကားရှိတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မက ဘဝကို ဒီထက် မြင့်မားသထက် မြင့်မားချင်တဲ့ မိန်းမလေ..."

ကျွန်မရဲ့ အရည်အချင်းတွေကို ဒီမှာ ပဲ ရပ်တန့်ထားချင်တဲ့ သူ မဟုတ်ဘူး ၊ ကျွန်မ ဖောရိန်းကို ထွက်ဖို့ ပြင်နေတာ အဆင်ပြေသွားပြီ မွန်း"

"အဲဒီတော့..."

"အဲဒီတော့ လက်ထပ်ပြီးရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်စလုံးထွက်မှ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

ကျွန်မနဲ့ အတူ ရှင့်ကိုပါ လိုက်စေချင်တယ် မွန်း၊ ရှင့်အလုပ်ကို ဟိုမှာ ဆက်လုပ်လို့ လည်း ရတာပဲ"

"ဘာလဲ မုဏ်း။ ငါက မင်းပုံစံချထားတဲ့ ပုံစံခွက်ထဲကိုဆင်းနေရမဲ့

သဘောလား"

"ကျွတ်..ကျွန်မ အဲဒီလို ဆိုနေတာ မဟုတ်ဘူး နော်မွန်း။ ကျွန်မပြောတာတွေကို ရှင်အေးအေးဆေးဆေး နားလည်စမ်းပါ။ ကျွန်မတို့ ဘဝကို အကောင်းဆုံး တည်ဆောက်ကြဖို့ ပြောနေတာ..."

ရှင် ဒီမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး စာရေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်သွားနိုင်မှာလား၊ မဟုတ်ဘူး တော့ ထင်တယ်နော်။ ဒီတော့.."

"တော်ပြီ မုဏ်း။ ဆက်မပြောနဲ့ တော့၊ စာရေးတဲ့ အလုပ်ကို ကိုယ်ဘယ်လောက်ရူးသွပ်တယ်၊ တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်..."

ဒီတော့ ဆက်မပြောနဲ့ တော့..

ဒီစာရေးတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ချင်လွန်းလို့ ငါ ရန်ကုန်ကို ရောက်လာခဲ့တာ"

"ဒီအလုပ်က ရှင့်ဘဝအတွက် ဘယ်လောက်များ အာမခံချက် ပေးနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ"

သူက ထောင်းခနဲ ထွက်သွားသော ဒေါသနှင့် အတူ မုဏ်းရဲ့ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲမိကာ စိတ်ကို ချက်ချင်းထိန်းလျက် လျှော့ချလိုက်ရသည် ။ စိတ်ကို လျှော့လိုက်ရသော်လည်း ရင်ထဲမှာ တော့ မကျေသွားပေ။

"မုဏ်း..တောက်။ မင်းကွာ... မင်းဟာ ငါသိပ်ချစ်ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ဖြစ်နေလို့ သာပေါ့..."

ဒီမှာ မုဏ်း၊ မင်းကို ငါ တစ်ခုပြောမယ်၊ အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ အချိန်ကာလတစ်ခုနဲ့ ဆိုင်တယ်ဆိုတာ ငါလက်ခံတယ်။ အေး... အဲဒီ အချိန်ကာလ တစ်ခုမှာ ပဲ အများ ပရိသတ်ကပေးတဲ့ မေတ္တာဟာ တစ်သက်

စာ စားမကုန်တဲ့ ပီတိပဲကွ နားလည်လား...

မင်းလိုသာ တွက်စတမ်းဆိုရင် အနုပညာဆိုတာ ပေါ်လာစရာအကြောင်းကို မရှိဘူး။ လောကမှာ ဘဝအာမခံချက်ရှိတဲ့ အလုပ်ဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ...

မင်းကိုယ် မင်းတောင် မသေဘူးလို့ အာမခံနိုင်လား..

တစ်နေ့ စွန့်သွားရမဲ့ မင်းရဲ့ အပုပ်ကောင် ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကိုတောင် မင်းဘယ်လောက် ပြင်ဆင်ဩဇာသနေရလဲ...

ဘာအဖိုးမှ မထိုက်တန်တဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်တောင် မင်းဒီလောက် မြတ်နိုးနေရင် ငါက စာရေးတဲ့ ငါ့ရဲ့ အနုပညာကို အသက်ထက် မြတ်နိုး တယ်ကွ နားလည်လား သဘောပေါက်ထား"

သူရဲ့ လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ ရဲရဲတောက်ပြောသော အပြော ကို မုဏ်းကလည်း မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများ ဖြင့် ပြန်ကြည့်ကာ ...

"သဘောပေါက်တယ်၊ ရှင် ကျွန်မကို ဘာမှ အော်နေစရာမလိုဘူး ခေတ်လမင်း..

ကဲ...ဒါဆိုပြော၊ ရှင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ ဇာတ်လမ်းက ဒီမှာ ပဲ ပြီးပြီမဟုတ် လား"

"ဒါကတော့ မင်း ဆုံးဖြတ်ရမဲ့ အပိုင်းပဲ"

သူမက မွဲပြီးတစ်ခုကို အားရပါးရ ပြုံးကာ...

"ကျွန်မကတော့ ကျွန်မ ဖြစ်ချင်တဲ့ ဘဝကို ဆက်သွားရမှာ ပဲလေ။ ကျွန်မဆုံးဖြတ်ချက်က အစောကြီးထဲက ချပြီးသားပဲ"

"ငါကလည်း မင်းနဲ့ အတူ ဟိုကို မလိုက်နိုင်ဘူးလေ၊ ဒီတော့ ဘာဆုံး
ဖြတ်ချက်မှ ချစရာတောင် မလိုတော့ပါဘူး၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ်
ဆက်လျှောက်ကြရုံပေါ့"

မုဏ်းသည် ဒီလိုစကားတွေ ပြောထွက်ရက်သော သူ့ကို နာကြည်း
သော မျက်ဝန်းများ ဖြင့် စူးစူးနစ်နစ် စိုက်ကြည့်လို့ နေလေသည်။ ။ အဲဒီ
မျက်ဝန်းများကြောင့် သူ့နှလုံးသားတွင် စစ်ခနဲ ဖြစ်သွားသော်လည်း သူ
က အဲဒီဝေဒနာကို ဥပေက္ခာပြုပစ်လိုက်သည်။ ။

အချစ်ဝတ္ထုတွေရေးသော စာရေးဆရာတစ်ယောက် နှလုံးသားဟာ
မာကျောလွန်းနေတာတော့ သူ့ကိုယ်သူလည်း အံ့အားသင့်ရသည်။ ။ သို့
သော် ဒါဟာ နဂိုဗီဇနှင့် လည်း ဆိုင်ပါမည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ တစ်တွေ နောင်တမရကြကြေးပေါ့"

မုဏ်းက သူ့မျက်ဝန်းများ ထဲသို့ အေးစက်စွာ စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောပြီး
နောက် ချာခနဲ လှည့်ထွက်ကာ ကျောခိုင်းသွားသည်။ ။ သူ့ရင်ထဲတွင် သေ
ချာစွာ သိလိုက်သည် မှာ မုဏ်းဟာ ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ပါ ကျောခိုင်း
သွားခဲ့ပြီ ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ ။

ချစ်သူနှစ်ဦးအတွက် အရေးပါသည့် ကဏ္ဍတစ်ခု နေရာမှာ ရှိသည့်
နားလည်မှု ဆိုတာသည် သူတို့ နှစ်ယောက်အတွက်တော့ အပြီးတိုင် ပြု
ကျပျက်စီးသွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ။

"တကယ်ပဲ မင်းတို့ ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုပဲပြီးသွားတာလား လမင်းရာ

ဝဏ္ဏက စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် မေးလျှင် သူက ဘာမှ တောင် ပြန် မဖြေနိုင်ဘဲ အရှေ့မှ အရက်ခွက်ကိုယူလျက် တစ်ရှိန်ထိုး မော့သောက်ပစ်လိုက်သည်။ သောက်လေ့သောက်ထ မရှိသော အရသာဟာ ရင်ထဲသို့ ချော်ရည်တစ်စင်း ဖြတ်စီးသွားသလို ပူပြင်းကျွမ်းရှသွားစေသည်။

ကျွမ်းသွားပါစေ နှလုံးသားတွေ။

ဒီနေ့ဟာ မုဏ်း တစ်ယောက် အမေရိကားသို့ ထွက်ခွာသွားသည့် နေ့ ဖြစ်သည်။ သူဟာ အသည်း မာသယောင်ယောင်ဖြင့် လေဆိပ်သို့ပင် လိုက်ပို့သေးလျက် အိမ်ပြန်ရောက်တော့မှ အကြီးအကျယ် ပေါက်ကွဲတော့တာဖြစ်သည်။

ဒီရေ ဒီမြေမှာ မုဏ်းမရှိတော့ဘူး။ သူနှင့် မုဏ်းဟာ အပြီးတိုင် ဝေးသွားကြပြီဆိုသော အသိသည် အခုမှ ပဲ သူ့ကို အကြီးအကျယ် ဖိစီးနှိပ်စက်တော့တာ ဖြစ်ပါသည်။ အစောပိုင်းတုန်းကတော့ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အထိမနာ နာအောင်ပြောကာ မာနတွေ ပြိုင်ခဲ့ကြတာမို့ ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်သေး။

အခုတော့ သွေးအေးစပြုသွားသလို အနားမှာ ချစ်သူမရှိတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အသိဟာ ခိုင်မာ သွားတော့မှ သူ့နှလုံးသားတွေ ဖျပ်ဖျပ်လူးတော့တာ ဖြစ်သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ အသည်းမာပါတယ်ပဲဆိုဆို သူဟာ တကယ် ချစ်ခဲ့သူမို့ ဒီအချိန်မှာ တကယ်ပဲ ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ သူနဲ့ မုဏ်းရဲ့ ချစ်ခဲ့ကြသော အချိန်တွေဟာ တစ်ခဏလေး မဟုတ်ခဲ့။ သုံးနှစ်ဆိုသော အချိန်ကာလသည် ချစ်သူနှစ်ယောက်အတွက် အချစ်တွေကို တိုးစေရုံသာမက သံယောဇဉ်တွေ၊ တခြားသမုဒယတွေကိုပါ ဖွဲ့တည်စေသည်။

လက်ထပ်ဖို့ အထိ ရည်ရွယ်ချစ်ခဲ့သော ချစ်သူတစ်ယောက်နှင့် လမ်း

ခွဲနှုတ်ဆက်ခဲ့ရခြင်း၌ သူ့နှလုံးသားဟာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ဘဲ နေနိုင်လောက်သည် အထိတော့ သူလည်း မရင့်ကျက်သေးချေ။ တကယ်ချစ်ခဲ့ တော့ တကယ်ခံစားရတယ် မုဏ်းရယ်။

"သူ ငါ့ဘဝထဲက တကယ်ပဲ ထွက်သွားရက်တယ်ကွာ"

သူက ဝမ်းနည်းနာကျင်ရသော အသံနှင့် ရေရွတ်လျှင် ဝဏ္ဏက စိတ်ရှုပ်ထွေးသော အရိပ် သဏ္ဌာန်ဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်ကာ..

"မင်းတို့ က မလိုလားအပ်တဲ့ မာနတွေ ပြိုင်နေကြတာကိုးကွ"

"ဟာ...မင်းငါ့ဘက်ကိုလည်း စဉ်းစားပေးဦးလေ၊ သူက ငါ့ကို စောစောစီးစီးတည်းက ဖွင့်ပြောထားခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး ...

အနီးကပ်ကျတော့မှ ငါ့ကို ဒေါက်ဖြုတ်တာ။ ပြီးတော့ကွာ သူက ဟိုမှာ သူ့အလုပ်နဲ့ သူ ငါက လိုက်သွားပြီး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ...

ငါမှ အဲဒီအလုပ်တွေကိုလုပ်ဖို့ စိတ်မဝင်စားတာကွ၊ မင်းလည်း ငါ့အကြောင်းကို သိပါတယ်။ ငါဒီလို ဘဝကိုရောက်လာဖို့ ဘယ်လောက် အထိ မျှော်လင့်ခဲ့ရလဲ၊ ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ..

ဒါတွေကို စွန့်လွှတ်ပြီး ငါက ဟိုကို သူနဲ့ လိုက်နေဖို့ ဆိုတာ ဖြစ်သင့်လားကွာ"

ဝဏ္ဏက ဘာမှ မပြောတတ်သလိုနှင့် ခေါင်းကို တွင် တွင် ခါယမ်းနေသည် ။ ဝဏ္ဏသည် သူ ရန်ကုန်ရောက်ခါစကတည်းက အဆောင်တစ်ခုတည်းက တစ်ခန်းတည်းမှာ အတူနေခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းဖြစ်သလို၊ သူ အိမ်ဝယ်ပြီးသွားသောအခါမှာ လည်း သူနှင့် အတူ လိုက်နေပေးသော အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ဖြစ်သည် ။

သူနှင့် စရိုက်ချင်း မတူသော်လည်း နားအေးပါးအေးရှိကာ စိတ်သ

ဘောထား ကောင်းမွန်သောကြောင့် ပေါင်းသင်းလို့ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

"မင်း ဟိုမှာ စာဆက်ရေးလို့ လည်း ရတာပဲ"

"မင်းပြောတော့ လွယ်လွယ်လေးနော် ဝဏ္ဏ။ အဲဒါက အင်မတန် နားလည်မှုကြီးတဲ့ ပါရမီဖြစ်နိုင်တဲ့ သူတွေမျိုးမှ လုပ်နိုင်ကြတဲ့ အလုပ်တွေပါကွာ..."

ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ်။ အဲဒီအရပ်ဒေသမှာ ငါဘယ်လိုမှ ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး ။ ငါမနေချင်တဲ့ အရပ်ဒေသမှာ နေနေရမှ တော့ ငါ့စိတ်တွေ ကြည်သာပါဦးမလား။ စိတ်မကြည်မသာဘဲနဲ့ ငါဘယ်လိုလုပ် စာရေးရမှာလဲ။ ဒီမှာ ငါအောင်မြင်လာတဲ့ နှစ်ကတောင် လက်ငါးချောင်း မပြည့်သေးဘူး။ ငါ့ကို အရမ်းအားပေးတဲ့ ပရိသတ်တွေနဲ့ ဝေးတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ ငါ မနေနိုင်ဘူးကွာ"

"အင်းလေ... မင်းဘက်ကကြည့်တော့လည်း မှန်နေတာပါပဲ"

"နောက်တစ်ခုက သူက ရည်မှန်းချက်အရမ်းကြီးတယ်၊ ကြီးတယ်ဆိုတာထက် ပြင်းထန်တာ၊ ငါက အဲဒါကြီးကို သဘောမကျဘူးကွာ..."

ငါက အေးအေးချမ်းချမ်းလေး စာရေးနေရရင် ကျေနပ်တဲ့ ကောင်၊ သူက အရမ်းထင်ပေါ်ချင်ပြီး ဘဝကို မြင့်မြင့်ကြီး တွေးထားတတ်တဲ့ သူ...
...

ဟူး... ဘယ်လိုလုပ် ဆက်ညှိရတော့မှာ လဲကွာ"

သူက စကားဆုံးသွားလျှင် နောက်တစ်ခွက်ကို ထပ်မောမိသည် ။

"ဟေ့ကောင်...တော်တော့ကွာ။ မင်းက သိပ်သောက်ဖူးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ "

"သောက်ပါရစေကွာ။ ငါမူးချင်လို့ ပါ။ ငါမူးသွားမှ သူ့ကို မေ့သွားမှာ ငါမူးပြီး မှောက်သွားရင်သာ အိပ်ရာထဲပို့ပေး..."

ဒီလောက်တော့ မင်းဖြစ်တယ် မဟုတ်လားအေ့"

ဝဏ္ဏက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါသည် ။ သူက တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆင့်သောက်ရင်းမှ ခေါင်းထဲတွင် ရီဝေမှုးနောက်လာသည် ။ မျက်လုံးထဲတွင် မုဏ်းရဲ့ ပုံရိပ်တွေက ချာချာလည်နေကာ သူ့အဖြစ်ကို လှောင်ပြောင်ရယ်မောနေသလိုပဲဖြစ်သည် ။

"မုဏ်း...မင်း တကယ်ရက်စက်တဲ့ မိန်းမ။ ဟင်...ပြောတော့ ငါ့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆို ၊ ရန်တစ်ခါဖြစ်တိုင်း ပိုပိုတိုးချစ်ရပါတယ်ဆို..."

မင်း ငါ့ကို တကယ်ပဲ ထားသွားရက်တယ် မုဏ်းရယ်။ ငါ ဘယ်လို ဆက်ရှင်သန်ရမလဲ"

"ကျွတ်...အော်မနေပါနဲ့ တော့ကွာ၊ မင်း အိပ်တော့ သူငယ်ချင်း၊ ငါ အခန်းထဲကို တွဲပို့ပေးမယ်"

"ဟေ့ကောင်... မင်းက ဘာလဲ၊ ငါ့ကို စိတ်မရှည်တဲ့ အထာလား။ ဒီမှာ ဝဏ္ဏ...မင်း ငါ့ရင်ဘတ်ကြီးထဲကို ဝင်ကြည့်ပါဦး။ ဝင်ကြည့်စမ်းပါဦး။ မီးတွေတောက်နေတယ်ကွ...နားလည်လား"

"နားလည်ပါတယ်ကွာ၊ နားလည်တယ်။ ဟင်း...ခက်လိုက်တာ လမင်းရာ။ မင်းတို့ က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိပ်စက်နေကြတဲ့ သူတွေကိုး..."

မင်းသူ့ကို ဒီလောက်ချစ်နေမှ တော့ သူလည်း မင်းကို ချစ်ခဲ့မှာ ပဲ။ ဒါနဲ့ များ ပြေလည်အောင် မညှိခဲ့ကြဘဲနဲ့ ...

အခုလည်း နောက်မကျသေးပါဘူး၊ မင်း တောင်းပန်မယ်ဆိုရင်"

"ဟေ့ကောင်...မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ငါယောက်ျားကွ ယောက်ျား၊ နားလည်လား။ ကိုယ့်ကို စွန့်နိုင်လို့ စွန့်ခွာသွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ခြေသလုံးဖက်တောင်းပန်ပြီး ဆွဲထားရအောင် ငါ မမိုက်မဲသေးဘူး..."

မုဏ်းဘရဏီ...မင်း ရွေးထားတဲ့ လမ်းမှာ မင်းပျော်မှာ လား။ တကယ်ပဲ မင်း ပျော်နိုင်မှာ လား။ မုဆိုးတစ်ပိုင်း မိန်းမရိုင်းကြီးရဲ့ ၊ ဟင်... ပြောခဲ့ပါဦး"

သူဟာ ဆက်ပြီးတော့ ဘာတွေ ပြောနေမှန်းလဲ သူ့ကိုယ်သူ မသိတော့ချေ။ သူသိတာက သူ့အသိဉာဏ်တွေ လုံးဝကို ပိန်းမှောင်စ ပြုလာပြီဆိုတာပဲ ဖြစ်သည် ။ သူဘာကိုမှ ဆက်တွေး၍ မရတော့။

ခေါင်းငိုက်စိုက်၍ ကျသွားခဲ့ပြီးနောက် သူ့ရဲ့ ဆန္ဒပြည့်ဝစွာပင်..

လောကကြီးတစ်ခုလုံးနှင့် အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားခဲ့လေသည် ။

ချစ်ခြင်းယဉ်ကျေးမှု(၂)

ဝတ်မှုန်တွေ အလွှာကူးတဲ့
တို့ နှစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းက
ချစ်တတ်တဲ့ သံစဉ်တွေကြားမှာ
တွေ့ရှိခဲ့တဲ့ သံယောဇဉ်ရတနာတွေ။

မင်းရော...ငါရော...
အတူသုံးစွဲခဲ့လို့
အဝေမတည့်တဲ့ အခါမှာ လည်း
ရန်ဖြစ်ပြီးရင် ပြန်ချစ်
ဒီစနစ်နဲ့ အချစ်တွေ သက်တမ်းရင့်ခဲ့တယ်။

ဒါဆို အချစ်ဆိုတာ ဝိုင်တစ်ခွက်လိုလား
တို့ နှလုံးသားတွေကို မူးယစ်ရီဝေစေလို့
သက်တမ်းရှည်တဲ့ အတွက်လည်း

ဂုဏ်ရင့်စေတယ် မေ။

သုံးနွေပြောင်းခဲ့လည်း ပဲ

ငါ့နှလုံးသားမှာ မင်းက အေးမြဆဲပဲ...

ဆယ်မိုးမကလည်း

မင်းရဲ့ နှလုံးသားမှာ ငါတည်နေပါရစေ။

(မူပိုင် - ခေတ်လမင်း)

J

မုဏ်း ထွက်သွားပြီး တစ်လခန့်ရှိတဲ့ အထိ သူစာမရေးနိုင်ခဲ့ချေ။ ဘာ
ရေးလို့ ရေးရမှန်းလဲ မသိ။ ဝတ္ထုအသစ်စဖို့ မပြောနဲ့ လက်ရှိရေးနေ
သော ဝတ္ထုကိုပင် အဆုံးမသတ်နိုင်သေးပေ။ သူ့စိတ်တွေသည် ဘာကိုမှ
မရှိတော့သလို ဟင်းလင်းပြင်ဖြစ်နေကာ ရင်ထဲမှာ လည်း ဘာမှ မရှိ
တော့အောင်ကို ဟု နံနေသည် ။

ဒီအချိန်မှာ ပဲ သူ့အခြေအနေကို လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့သော
သူ့ထုတ်ဝေသူက ဖျောင်းဖျပြောဆိုလာတာဖြစ်သည် ။ သူ့ထုတ်ဝေသူနဲ့

သူသည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် အင်မတန် နားလည်မှု ရှိကြကာ၊ ထုတ်ဝေသူ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လူငယ်စာပေသမားတစ်ယောက်ဖြစ်၍ ဒီအချိန်မှာ သူခံစားချက်တွေကို နားလည်သည်။ ။

"ဖိုးလမင်း ဘယ်လိုခံစားနေရသလဲ ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပါတယ် ကွာ။ ဒါပေမဲ့ ဖိုးလမင်းလည်း ရည်မှန်းချက်ကြီးတဲ့ ခေတ်လူငယ်တစ်ယောက်ပဲ..

အသည်းကွဲလို့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ဖိုးလမင်းရဲ့ ဝတ္ထုတွေထဲမှ တောင် ထည့်ရေးဖူးလို့ လား"

"ကျွန်တော့်စိတ်တွေ အရမ်းလေနေတယ် ကိုကျော်ဇင်ရာ"

"ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဖိုးလမင်းကို ကိုယ် အကြံတစ်ခုပေးချင်တယ်။ ဖိုးလမင်းလည်း ခရီးမထွက်ဖြစ်တာ ကြာပြီလေ...

ဒီတော့စိတ်တွေလည်း Relax ဖြစ်သွားအောင် တစ်နေရာရာကို ခရီးထွက်လိုက်ပါလား။ ခရီးထွက်ပြီး စာရေးချင်ရင်လည်း ရေး၊ မရေးချင်ရင်လည်း ကောင်းကောင်း အနားယူလိုက်ပေါ့...

ပြီးရင်လူသစ်စိတ်သစ်နဲ့ ပြန်လာခဲ့ပေါ့။ ကိုယ်ပြောချင်တာက တစ်ခုက စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဘဝတစ်ခုမှာ ပျော်ရွှင်အောင်နေပါ၊ အဓိပ္ပာယ်ရှိအောင် နေပါဆိုတာပါပဲ"

"ဟုတ်တယ် လမင်း။ မင်းကိုလည်း ငါခရီးထွက်စေချင်တယ်၊ တစ်နေရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး အနားသွားယူပြီး စိတ်အေးလက်အေး စာရေးပါလား...

ဒီမှာ ကျတော့ မင်းစိတ်တွေ သိပ်မွန်းကျပ်နေမှာ ပေါ့"

သူက ဝင်ပြောပေးသော ဝဏ္ဏရဲ့ စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်း

တဆတ်ဆတ်ညိတ်မိသည် ။ တကယ်လည်း ရန်ကုန်မှာ သူ့စိတ်တွေ မွန်းကျပ်နေသည် ။ အိမ်ထဲမှာ နေတော့လည်း စာရေးချင်စိတ် မရှိသလို အပြင်ကို ထွက်တော့လည်း မုဏ်းကို သတိရတဲ့ စိတ်ကသာ ကြီးစိုးနေသဖြင့် နေရတာ သွားလာရတာ အဆင်မပြေ။

တကယ်တော့ သူလည်း တစ်နေရာရာကို စိတ်ပြေလက်ပျောက် ခရီးထွက်ချင်နေခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည် ။

"ကျွန်တော် ခရီးထွက်ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်"

ကိုကျော်ဇင်က သူ့စကားကို ပြုံးပြီး လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြကာ...

"ဟုတ်ပြီ၊ ဘယ်ကိုသွားမလဲ။ ရှမ်းပြည်နယ်ဘက် သွားမလား။ Beach တွေဘက်သွားမလား ။ ဟိုတယ်ကောင်းကောင်း ရှိပြီး စားရေးသောက်ရေးပါ အဆင်ပြေတဲ့ နေရာကို ရွေးပေါ့"

"ရှမ်းပြည်နယ်နဲ့ Beach တွေဘက်တော့ ကျွန်တော် မသွားချင်တော့ဘူး၊ ဆောင်းတွင်းဆိုတော့ ဟိုဘက်မှာ ကျွန်တော် အအေးဒဏ်ခံနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး ...

ကျွန်တော် အိမ်ကိုလည်း ခဏပြန်ချင်တယ် ၊ ဒါပေမဲ့ ပြည်လမ်းအတိုင်းပဲ ပုဂံကို အရင်သွားမယ်၊ ပုဂံမှာ လေ့လာချင်တာတွေလည်း ရှိတော့ ပုဂံမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူတော့မယ်။ ဓာတ်ပုံလည်း ရိုက်ရင်းပေါ့။ ပြီးတော့မှ ပဲ မန္တလေးကနေ ဗိုလ်ချုပ်မယ်...

အဖေနဲ့ အမေကိုခေါ်ပြီး မန္တလေးမှာ တစ်ပတ်လောက်နေပြီးတာနဲ့ မန္တလေးဘက်ကပဲ ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့တော့မယ်"

ကိုကျော်ဇင်ကတော့ သူ့စကားကို ထောက်ခံဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်

ဆတ် ညိတ်သည် ။ ဝဏ္ဏသည် လက်ဖဝါးတစ်ဖက်ထဲသို့ လက်သီးတစ်ချက် ထိုးထည့်ရင်း...

"ဟာ...မင်းက သွားမဲ့သွားတော့လည်း နေရာအနှံ့ပဲကွာ၊ မင်း မုံရွာပြန်မယ်ဆို ငါလည်း လိုက်ချင်တာပေါ့။ ငါလည်း မြင်းမူကို မရောက်တာ ကြာနေပြီ"

ဝဏ္ဏက ကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသံဖြင့် မချီတင်ကဲပြောလျှင် သူ့မှာ အခုမှ ပြုံးနိုင်တော့သည် ။ သူ့ရဲ့ ဇာတိမှာ မုံရွာဖြစ်လျက် ဝဏ္ဏက မြင်းမူမြို့က ဖြစ်သည် ။ သူ့မိဘတွေရဲ့ လက်ငုတ်လက်ရင်း စီးပွားရေးဟာလည်း အင်မတန် အဆင်ပြေကာ ကြွယ်ဝသူတွေ ဖြစ်တာရော၊ မိဘတွေဟာ အညာသူ အညာသားတွေပီပီ ဇာတိရပ်ရွာကို ခင်တွယ်လွန်းတာရောကြောင့် သူနှင့် အတူရန်ကုန်ကို လာနေဖို့ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ ခေါ်၍ မရသော သူတွေဖြစ်သည် ။

တစ်သက်လုံးနေဖို့ မဆိုထားဘိ၊ တစ်လပြည့်အောင်ပင် မနေနိုင်ကြချေ။ သူတို့ လူငယ်တွေကသာ အနာဂတ်ရည်မှန်းချက်တွေအတွက် ဇာတိမြေကို စွန့်ခွာထားခဲ့ရသူတွေ ဖြစ်လေသည် ။

"ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့လေကွာ။ မင်းကို ဘယ်သူက မလိုက်နဲ့ လို့ ပြောနေလို့ လဲ"

သူ့ရဲ့ ဘုတောသံကို ကိုကျော်ဇင်က ရယ်နေပေမဲ့ ဝဏ္ဏကတော့ ရှုံ့မဲ့ကာ သူ့စိတ်ချည်းပဲဟု ပြောသည် ။ ပြီးလျှင်လည်း ...

"မင်းတို့လို လွတ်လပ်တဲ့ ဘဝ မဟုတ်လို့ ပေါ့ကွ။ အဲဒီလောက် ရက်ရှည်ကြီး ဘယ်လိုလုပ် ခွင့်ယူလို့ ရမှာ လဲ။ ခရစ္စမတ်နဲ့ နယူးရီးယားပေါင်းပြီး ဟောလီးဒေးလည်း ပေးဦးမှာ ဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ ခွင့်ယူလို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး "

"အေးပါကွာ၊ အဲဒီကျမှ မင်းကို ချောင်းသာလိုက်ပို့ပါမယ်"

"နေပါ မောင်ရာ။ မင်းဟာမင်းသာ အဆင်ပြေအောင် နေခဲ့စမ်းပါ"

"ငါ တစ်လလောက်တော့ ကြာမှာ နော်။ အဲဒီထက် ပိုဖို့ ပဲ ရှိတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါ့မလား"

"ဖြစ်ပါတယ်ကွာ၊ နောက်ဆံတင်းမနေစမ်းပါနဲ့ ။ အေးဆေးပဲ၊ မင်းသာ အားလုံးစွန့်ပြီး အသစ်အတိုင်း ပြန်လာခဲ့။ ဟုတ်ပြီလား"

"အေးပါကွာ၊ ကဲ...ကိုကျော်ဇင်၊ ဒါဆို ကျွန်တော်ခရီးထွက်ဖို့ ပြင်တော့မယ်၊ ရှေ့တစ်ပတ်လောက် ထွက်ဖြစ်မယ်၊ လိုတာရှိရင် ကျွန်တော် ဖုန်းကို လှမ်းဆက်လိုက်ပေါ့"

"လိုတာမရှိပါဘူးကွာ၊ မင်းသာ စိတ်ချမ်းသာစွာနဲ့ ပြန်လာခဲ့ပါ။ တစ်ခုခု ခံစားမယ်ပြင်တိုင်း ငါ့ကို အားပေးနေတဲ့ ပရိသတ်ရှိပါလားဆိုပြီး အားတင်းလိုက်ပေါ့။ အဟဲ...ထုတ်ဝေသူမို့ ဒီစကားကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး နော်..."

ဒီခံစားချက် ဒီဖီလင်တွေကလည်း ယူတတ်ရင် မင်းအတွက် ကုန်ကြမ်းတွေပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ်ထင်တယ်၊ အခုနောက်ပိုင်း မင်းရေးတဲ့ စာတွေက ပိုမိုက်လာမယ်ထင်တယ်။ အနုပညာသမားတွေ အသည်းကွဲရင် သူများ တွေထက် ပိုအလုပ်ဖြစ်တယ်ကွ..

အနှစ်တွေကိုပဲ ထုတ်သုံးတာကိုး...ဟား ဟား"

သူက ကိုကျော်ဇင်ရဲ့ ရယ်သံဝါဝါကြီးကို အီလည်လည်ကြီးနှင့် သာပြုံးနေရလေသည် ။ တကယ်လည်း ကိုကျော်ဇင်ပြောသောစကားဟာ မမှားချေ။ ဒီခံစားချက်တွေဟာ သူစာရေးသောနေရာမှာ တော့ ကောင်းကောင်း အသုံးဝင်ပါသည် ။

"ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးတဲ့ ကိုကျော်ဇင်ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဘာပဲပြောပြော ကျွန်တော့်တာဝန် ပျက်ကွက်သလို ဖြစ်သွားခဲ့တယ်"

သူက ညည်းညည်းညူညူ ပြောလိုက်လျှင် ကိုကျော်ဇင် သူ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို နွေးနွေးထွေးထွေး ဖျစ်ညှစ်ကာ...

"မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ နှလုံးသားနဲ့ စာရေးတဲ့ လူတစ်ယောက်က နှလုံးသားဖျားနေတော့ ဘယ်စာရေးနိုင်ပါတော့မလဲ။ အခု ပုဂံမှာ သွားအနားယူလိုက်ရင် နှလုံးသားက ပြန်နေကောင်းလာမှာ ပဲပေါ့..."

နှလုံးသား ဖျားနေတာပါ ညီလေးရာ၊ ဖျားနေတာပါ၊ နေကောင်းသွားမှာ ပါ"

သူက ကိုကျော်ဇင်ရဲ့ စကားကို သဘောကျစွာဖြင့် အခုမှ ပဲ ရယ်နိုင်တော့လေသည် ။ ဟုတ်တယ်...မုဏ်းနဲ့ လမ်းခွဲသော ကိစ္စတွင် သူ့ကိုယ်သူ အသည်းတော့မကွဲဘူးဟု ထင်သည် ။ ဒါဆို ကိုကျော်ဇင်ပြောသလို နှလုံးသားက ခဏတာ ဖျားသွားတဲ့ သဘောပေါ့။

ဝဏ္ဏပင်လျှင် ကိုကျော်ဇင်ရဲ့ စကားကို သဘောကျ ထောက်ခံဟန်ဖြင့်...

"ကိုကျော်ဇင်ရဲ့ ဒိုင်တွေက မိုက်တယ်ဗျာ၊ ကိုကျော်ဇင်သာ စာရေးရင် ဒီထက်အောင်မြင်လိမ့်ဦးမယ်"

"ဟား...နေပါစေတော့ကွာ၊ ဒီလောက်ဆို ရပါပြီ၊ ဟား ဟား...ကဲ... ဒါဆို ကိုယ်ပြန်တော့မယ် ဖိုးလမင်း။ သွားဖို့ ရက် အတိအကျ သိရင် ဖုန်းဆက်လိုက်ဦးနော်။ သွားပြီ...ဘိုင်ဘိုင်"

ကိုကျော်ဇင် ပြန်သွားပြီး နောက်ပိုင်းတွင် သူက တစ်ထိုင်တည်းနှင့်

ပင် အစီအစဉ်တွေကို ဆွဲလိုက်သည်။ သူလိုအပ်တာတွေကို ဝဏ္ဏက ကူညီစဉ်းစားပေးသည်။

"မနက်ဖြန်ကျရင် ကားကို သွားစစ်ရမယ်၊ ညာဘက်ဘီးက ပန်းနည်းနည်းပါးနေပြီဆိုတော့ တာယာလည်း လဲပစ်ရဦးမယ်။ ဝဏ္ဏ.. မင်းက ရှေ့ပင်းထွက်နေကျ ဆိုတော့ ငါ့ကို လိုအပ်တဲ့ ဆေးလေးတွေ နည်းနည်းဝယ်ပေးထားကွာ။ အဓိကက ရေသန့်ဘူးနဲ့ ပေါင်မုန့်ပဲ"

"ကဲပါကွာ...မင်းက ကားကိစ္စပဲ တာဝန်ယူပါ၊ ကျန်တာ ဘာမှ စဉ်းစားမနေနဲ့၊ လိုအပ်တာ ငါအားလုံးလုပ်ပေးထားမယ် ဟုတ်ပြီလား"

ဒီလိုနှင့် သူသည် တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ပင် လိုအပ်တာအားလုံး ပြင်ဆင်ခဲ့ပြီးလျှင် သူ့ရဲ့ နှလုံးသား နာလန်ထလာရေး ခရီးစဉ်ကို စတင်ခဲ့လေသည်။

နံနက်ငါးနာရီခွဲတွင် သူမောင်းသော ကားလေးသည် ရန်ကုန်မြို့မှ အပြေးပင် စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်မြို့အထွက် တိုးဂိတ်အလွန်မှ စတင်၍ လတ်ဆတ်သန့်ရှင်းသော လေထုနှင့် စိမ်းလန်းနေသော ဝန်းကျင်သစ်သည် သူ့ကို အပြေးအလွှားပင် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်သည်။

ထွက်ပေါ်စပြုဆဲဖြစ်သော နေမင်းကြီးကလည်း သူ့ရဲ့ ခရီးစဉ်အတွက် အားသစ်တွေ မွေးဖွားပေးနေသလိုပင်။ စိမ်းလန်းသော စပါးခင်း၊ တောက်ပသော နေမင်း၊ သာယာသော လေညင်း၊ တေးဆိုသော ငှက်ငယ်တွေကြားတွင် သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး အသက်ရှူဝ၍ လာသည်။

ရာဇဝင်တို့ နှင့် ခမ်းနားတင့်တယ်သောမြေကို ရောက်လျှင်တော့ သူ့နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နေကောင်းကျန်းမာသွားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ရပါသည်။ ပုဂံသည် ဒဏ္ဍာရီထဲက အားအင်မျိုးတွေဖြင့် သူ့ကို ကြိုဆိုနေပေလိမ့်မည်။
